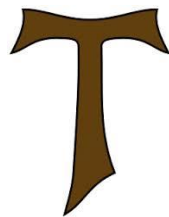

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 24   17 febrer 2019   núm. 219

Mare de Déu benvolguda, vulgueu tothom ajudar

Regla de l'Orde Franciscà Seglar

Punt, 1

*Entre les famílies espirituals
suscitades per l'Esperit Sant en l'Església,
la Franciscana aplega tots aquells
membres del Poble de Déu,
laics, religiós i sacerdots,
que se senten cridats a seguir Crist,
rere les petjades de Sant Francesc d'Assís.*

*De formes i maneres diferents,
però en recíproca comunió vital,
tots intenten fer present en la vida i en la missió de l'Església
el carisma de Sant Francesc, el pare de tots.*

QÜESTIONARI

- 1) Entre tots, .-. examinar i perfilar bé què és un carisma.
.-. apregonar el concepte de família espiritual
i les conseqüències que se'n deriven.
- 2) Analitzar aquelles tasques específiques que corresponen als membres de
la família espiritual franciscana en l'Església d'avui.
- 3) Descobrir les maneres concretes com deuen relacionar-se els membres
d'una família espiritual, especialment els de la franciscana.
- 4) Reflexionar sobre el *perquè* l'espiritualitat específica de Francesc d'Assís pot ser vis-
cuda i compartida tant pels frares i les monges, com pels laics i els sacerdots.

PREGÀRIA DE SANT FRANCESC

Oh Déu sobirà i gloriós,
il·lumineu les tenebres del meu cor,
doneu-me una fe recta,
una esperança certa
i una caritat perfecta.
Doneu-me també, Senyor,
el seny i el coneixement necessaris
per fer sempre i en tot lloc
la vostra santa i vera voluntat. Amén.

UN TESORO DE AMOR EN LA VIDA

Agradezco a los que me aconsejaron ver una película que, aseguraban me resultaría enriquecedora. Se trata de **“Roma”**, ambientada en un barrio de clase media en la ciudad de México; dirigida por un director de ese mismo país: **Alfonso Cuarón**. Según comenta el mismo director, se inspira en su propia infancia y en las mujeres con las que creció.

La protagonista es una criada de la familia, Cleo, que junto a su compañera Adela, trabajan en el servicio doméstico para una familia de esa barriada. Un cuadro de familia perfecto: matrimonio, hijos y la abuela. El marido es la nota que enturbia el ambiente pero que no entristece la historia.

Efectivamente a Sofía, la madre, el abandono de su marido no le impide mantener la armonía de su familia. Sin embargo es el recorrido vital de Cleo, a quien también le abandona su novio por quedarse embarazada, quien más da y recibe de la familia.

Llama la atención cómo este director describe esta familia, viviendo en un ambiente tan inhóspito, poco acogedor, con unos personajes tan buenos, tan entregados, y confiados entre sí.

En medio de los engaños, los desprecios, la violencia que les rodea, son como esas flores pequeñas, diminutas, que crecen en el desierto desafiando la aridez del entorno. Primero es Cleo quien necesita de Sofía, la señora de la casa, pero al final es esta quien recibe toda la fuerza del amor de la familia. La escena final en la playa es la cumbre de la ayuda y la unión de todos ellos .

Pienso que cuando en el Evangelio Jesús nos dice ser sal de la tierra y luz del mundo (Cfr. Mt. 5:13-16) no se refiere necesariamente a grandes proezas sino a estas pequeñas historias de amor que, en muchas ocasiones, pasan desapercibidas pero que siembran indirectamente amor y cariño a nuestro alrededor.

Estoy recordando un libro de **Jean Vanier** que fue editado en los años ochenta pero que sigue actual tanto por su contenido como por la experiencia que aportaba el autor en aquellos momentos: **“La comunidad: lugar de perdón y de fiesta”**. Nos dice el autor que se hace comunidad, puede entenderse familia, en el lugar en el que, al menos la mayoría (¡hay que ser realista!) trata de salir de las tinieblas del egocentrismo, a la luz del amor verdadero y se concreta cuando cada uno hace un esfuerzo para acoger y amar a los otros tal como son.

Cada uno de los personajes de esta familia que nos presenta Alfonso Cuarón, sin haber tenido acceso a estos textos, vive por intuición la donación, el servicio, en definitiva, el amor que J. Vanier nos propone y nos enseña, a cada uno de nosotros para que lo intentemos vivir, una y otra vez.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

ALGUNS FLASHOS ECUMÈNICS

Durant el desembre del 2018 i el gener del 2019 han estat abundats les commemoracions ecumèniques a casa i arreu del món. Decididament, el camí de la plena comunió entre tots els cristians avança, lentament, però amb fermesa. Nosaltres, com a cristians i franciscans, ens sentim doblement compromesos en fer-nos nostre aquest compromís ecumènic, en sintonia amb tots els batejats d'arreu del món i, molt especialment, amb els germans i germanes dels instituts religiosos de les esglésies anglicana i luterana i amb l'Orde franciscà seglar d'aquestes confessions.

Del 18 al 25 de gener propassat, els cristians de les diverses tradicions hem celebrat com cada any la SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT, preparada aquesta vegada pels cristians d'Indonèsia tenint com a base les paraules del Deuteronomi: *Cerca la justícia i només la justícia (16, 18-20): Ens penedim de la injustícia, causa de les divisions, però com a cristians, també creiem en el poder de Crist, que perdona i salva.* Només des de la unitat, els cristians podrem donar un testimoniatge creïble.

800 ANYS AL MARROC. El 1219 arribaven al Marroc els primers framenors, enviats per sant Francesc. El seu martiri resultà enormement fecund perquè féu possible l'inici de la presència franciscana al Marroc i suscità la vocació franciscana en el jove canonge agustinià de Coïmbra, Ferran Martins, el popular sant Antoni de Pàdua. Els dos arquebisbes catòlics del Marroc han subratllat la importància d'aquesta efemèrides que commemora el servei vuit vegades secular dels frares menors en bé de les comunitats cristianes del país i en les relacions ecumèniques amb el món musulmà. Felicitem de cor els nostres germans els frares menors conventuals, successors directes dels cinc protomàrtirs de l'Orde franciscà.

La memòria de THOMAS MERTON en els cinquanta anys de la seva mort (10 de desembre de 1968). Fill de pare anglès i de mare nordamericana, havia nascut a Prada el 1915. Monjo trapenc del monestir de Gethsemani, als Estats Units, fou un aferrissat defensor del pacifisme cristià i del diàleg interreligiós. El papa Francesc ha recordat recentment que Merton *continua inspirant espiritualment, ha esdevingut un magnífic referent per a molts creients, cristians o no.* Morí a Bangkok on havia participat en una trobada amb monjos budistes, en circumstàncies encara no aclarides del tot. D'entre la setantena de llibres que publicà sobre temes espirituals i socials, sobresurt la seva autobiografia *La muntanya dels set cercles*, editada en català el 1963 amb una bona traducció de Guillem Colom. Molts de vosaltres l'heu llegida. Confesso que és un dels meus llibres de capçalera. *He de considerar que en un cert sentit, jo puc creure'm català* – escriu Merton a l'editor -...*No necessito altra recompensa que la de poder sentir-me així més unit espiritualment amb un vell i noble poble, i pensar que potser pregaran per mi unes ànimes santes en les velles esglésies i catedrals de Catalunya.*

Encara en aquest àmbit ecumènic, el 9 de desembre, se celebrà el 50 aniversari de la revista *PRESENCIA EVANGÈLICA*, editada per la Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya. De les més de 130 revistes protestants publicades en els Països Catalans d'ençà del 1869, aquesta ha estat l'única íntegrament en català, com féu notar Josep-Lluís Carod-Rovira en la taula rodona de l'acte commemoratiu. La revista nasqué de la

coratjosa iniciativa de tres catalans de la comunitat evangèlica, Àngel Cortès, Josep Grau i Benjamí Planes, encara en temps del nacionalcatolicisme imperant, ben durs per a les comunitats evangèliques del nostre país.

I, finalment, el 8 de desembre, tingué lloc la beatificació dels MONJOS TRAPENCs assassinats el 1996 a Argèlia. Set religiosos que compartien el dia a dia amb el poblet musulmà que havia crescut entorn del petit monestir. La magnífica pel·lícula *De dioses y de hombres* ens descriu els darrers moments d'aquesta comunitat. Si encara no l'heu vist i teniu oportunitat de veure-la, feu-ho. Us encantarà.

Quina realitat tan bonica! Nosaltres, com a franciscans seglars, formem part d'una de les poques famílies cristianes que en diverses confessions professen la Regla i Vida de sant Francesc. Un gran goig i un gran repte. Siguem capaços de continuar el camí del diàleg amb els no catòlics i els no cristians iniciat per Francesc d'Assís fa més de vuit-cents anys.

Fra Josep M. Segarra, ofmcap

Sóc Fràgil

Em diuen que no faci proselitisme de la meva fe, que me la quedi per a mi, per la meva intimitat. Que la meva fe m'ha fet perdre moltes coses.

Per a mi la fe neix de la intimitat i es confirma amb les vivències i es reafirma amb el reconeixement dels pobres, però no es pot quedar només en la intimitat, perquè si fos així, jo moriria de tristor, com moriria un ocell que ha nascut per cantar i no canta.

¿A algú se li acudeix que en Messi no expressés amb el seu cos el que sent i viu?

¿A algú se l'acudeix que en Freddy Mercuri no expressés amb la seva veu el que sentia i vivia? ¿O que Salvador Dalí no hagués pintat per por a ofendre?

¿Per què un enamorat s'hauria de callar el seu enamorament? Emb la cerimònia de casament es fa un jurament a Déu i a la parella fruit de la intuïció, la intensitat forta dels sentiments i es fa públicament.

Sí, molt temps s'ha fet silenci, perquè som conscients que tot es podia haver fet millor. Però el meu Déu, en qui molts creiem, no fa les coses malament. Ell no em jutja, Ell m'ensenya, Ell em perdona. De moltes coses tinc i he tingut por, però no tinc por de dir que sóc fràgil, pecador, imperfecte i inclús per alguns, un fracassat, però el meu Déu, el nostre Déu sempre ens estima a tots i sempre és generós i de moltes maneres. Sempre és Misericordiós, especialment quan hi ha gent que fa misericòrdia. Si no fos pecador no tindria tantes coses que agrair-li. Ell m'acompanya des de sempre.

Quan m'he allunyat d'ell i m'he sentit lluny, això m'ha ajudat a adonar-me que havia de fer alguna cosa més per acostar-me les benaurances. A vegades perdo la il·lusió, però el que no vull perdre mai és l'esperança i la convicció. Mentre ell permeti que el meu cor bategui jo el vull lloar. Ell creu sempre en els qui Ell ha creat. Siguem agraïts.

La Generositat porta al bé i el bé a la Pau.

Francesc Moreno, ofs

LLIÇONS DE VIDA DEL CENT PER U

El cent per u és una promesa material de Jesús als qui el segueixen i la recompensa ja en aquesta vida present als qui opten pel seu camí. Segurament que tothom l'hem experimentat moltes vegades. A voltes no s'hi cau. Hi ha recompenses que només te n'adones amb el pas del temps i et toca lligar caps als final de la vivència viscuda i sovint penses com en el seu moment has pogut estar tan cec de no veure-ho.

L'Ignasi i la Paulina eren un matrimoni que vaig conèixer quan restava de conventual a Berga. L'Ignasi portava l'hort del convent i ens feia de barber. Ell va ser qui em va arreglar el cabell quan vaig ésser ordenat sacerdot i em va afaitar amb brotxa i navalla, després em sucà de Floid en un superb massatge facial. Mai m'havien afaitat de tan acadèmica manera. Vàrem riure molt. I sé que a l'Ignasi li agradava comentar i explotar aquell fet. Ho explicava a tothom. El dia de la meva ordenació la Paulina em va fer dos petons al temps que em deia: "Quina cara tan fina i bonica t'ha deixat l'Ignasi". També és el barber que ha estat més estona tallant-me el cabell. Un dia recordo que durant més de dues hores. La cosa va ser que ell era un gran afeccionat a la boxa i jo en coneixia alguns detalls. I parlàvem de boxa. Jo encara recordava aquella nissaga de grans campions: Clay -Muhamat Alí-, Foreman, Frazier, Cooper, Evangelista, Monzón, Duran, Legrà... Els grans campions de les diverses categories. Ell m'explicava la seva manera de boxejar. Cada cop que parlava d'un, deixava els estris sobre la taula representant físicament el seu estil i m'explicava gràficament i visual, la tècnica i el joc de cames; sobretot la guàrdia i protecció. Casualment jo vaig mencionar a Paulino Uzcudun. I es montà "el pollo"... Crec que fins i tot es va emocionar. No se'n sabia avenir. Un frare de menys de trenta anys li parlava d'un dels seus ídols esportius de joventut. Bé... La cosa va ésser gloriosa. Doncs, sí... Compartíem moltíssim. Amb la Paulina potser no tant. Però eren gent no amiga en particular de cap frare però sí que eren amics del convent i se l'estimaven. S'estimaven a tots els frares que arribaven al convent només pel fet de ser-ho. D'immediat ja li oferien casa seva...

S'avenien molt tots dos. L'Ignasi comentava: "A la seva edat i encara porta talons. Qualsevol dia es trencarà el turmell; però ho fa perquè sap que a mi m'agrada!".

Doncs... Sí! L'Ignasi i la Paulina formaven part del cent per u dels frares de Berga. Vàrem tancar el convent, però ells i la seva família no varen trencar la relació. Encara disposaven, perquè ells així ho volien, de la companyia franciscana. Van continuar molt units a Fr. Jordi. De fet, Fr. Jordi ha estat qui ha acompanyat des de Lleida el camí de la família. Fa poc més d'un més, la Paulina celebrava els seus cent anys. Òbviament, allí hi havia un frare. La festa fou una permanent acció de gràcies. Fa una setmana la Paulina moria amb la Pau del Senyor. Ben bé va rebre la mort com a "Germana Mort corporal de la que no serà mai escàpol cap vivent" i cito les paraules textuals del Càntic de les criatures. És cert. La seva mort no va ser cap desgràcia. Era conseqüència d'una vida llarguíssima, i aquest cop sí, aquest cop s'imposà la llei de vida. Malgrat el

dolor que produeix una pèrdua, quan la pèrdua és d'aquesta manera cal tenir dret al plor i al dolor, però no és cap desgràcia. En el cas de la Paulina, jo diria que ha estat un do de Déu. A la seva filla, quan va trucar al convent per a notificar-ho i comunicar-ho al Jordi, vaig ser jo qui rebé la trucada. No li vaig donar el condol. Li vaig donar l'enhonorable i la vaig felicitar per tot. I la seva filla ho entengué i ho comprengué; ambdues coses. I em va agrair que li expressés d'aquella manera.

Claríssimament, ella volia ser enterrada per un frare franciscà. Allí hi havia el Jordi que fou qui més relació va tenir amb ella des que el convent fou tancat. I és així que portà a casa el seu recordatori. En aquest recordatori hi ha una oració escrita pels seus nets. Una veritable acció de gràcies, que no amaga el dolor per la pèrdua, però que perfectament permet una felicitació per la feina ben feta al llarg de cent anys de vida per a tots aquells que ho han gaudit. És també, una porta o un balcó obert de bat a bat a l'esperança cristiana. Aquí us la deixo:

"Has decidit marxar, discretament i, com sempre, pensant en el demés. Ens has permès la il·lusió que teníem tots de que arribessis als cent anys i ens has deixat passar les festes junts i contents (totes les Pasqües de Nadal). Però ara has decidit que ja tocava, que ja ens ho havies donat tot. Nosaltres, egoïstament, et voldríem viure més temps, però entenem el teu cansament després d'un segle de vivències. En aquest no camí que acabes d'emprendre, et retrobaràs amb tots aquells que t'han precedit en aquest definitiu viatge i que, potser, també enyoraves. Seran ells qui et gaudiran a partir d'ara, però nosaltres et seguirem gaudint en el record i en el més profund del nostre cor. T'estimarem sempre i mai deixarem d'agradir-te tot el que ens has donat".

Heus ací la lliçó rebuda. Hi té més mèrit perquè els qui l'han escrita no pretenien donar cap lliçó. El cent per u de l'Evangeli és una realitat tangible. Sé, positivament ho sé i fermament ho crec, que aquesta acció de gràcies l'haguessin firmat d'altres frares. Possiblement jo mateix.

Ignasi, ja tens amb tu a la teva Paulina: Felicitats i enhonorable als dos! De la meua part feu un gran petó a Sant Antoni. I ara Ignasi, ja saps el que et toca, anar a veure a Sant Crispí, patró dels sabaters, perquè li faci a la teva Paulina unes sabates de taló a mida tal com a tu t'agradaven. I no siguis "tacaño", compra-li les millors.

Fra Joaquim Recasens, ofm.

La fe dels caputxins també dona resposta als joves

baixat de Catalunya Religió dilluns 14/01/2019

(*Laura Mor –CR*) Els caputxins tenen un bon planter de joves que viuen la fe amb naturalitat. Aquest dissabte van donar-los la paraula a la [quinzena trobada fraterna](#) que van celebrar als locals de l'església de Pompeia de Barcelona. Cadascú des del seu itinerari concret, van subratllar com n'és d'important la pregària regular, tenir persones de referència a la vora o fer voluntariat. Entre línies s'hi llegia un agraïment profund: a tots els que els han ajudat a descobrir Jesús.

A la taula dels grups Pompeia van parlar Moisès Martí, del grup de Taizé de Pompeia; Àlex Romero, postulant als caputxins d'Arenys de Mar; Marta Hosta, Nora Carbonell i Laia Carbonell, monitores de PACCS de Sarrià; i Sílvia Ruzo i Héctor de Arriba, animadors del grup de joves d'Arenys de Mar.

“Sempre estàvem amb els caputxins”

“Afortunadament, mai no vaig deixar de creure” va explicar el jove **Moisès Martí** després de repassar el seu recorregut. Fill de família nombrosa, els pares van fer opció per viure a l'estil de les comunitats de l'Arca. Una experiència que ha marcat la seva personalitat i que ha convertit “la set de plenitud” en una constant vital. A l'Índia, amb les missioneres de la Caritat de Teresa de Calcuta, diu que va fer “experiència de l'amor de Déu”. Avui continua treballant com a voluntari i mira de cuidar la seva espiritualitat.

El postulant a frare caputxí, **Àlex Romero**, va alertar dels pressupòsits que s'estableixen en la relació fe i joves. “Per què per por deixem de confessar la nostra fe?”, es va preguntar. En la seva exposició va recordar que Jesús també va experimentar el dubte i la por. I va defensar que, malgrat la incertesa i l'experiència de la injustícia, la fe passa també per reconèixer que “la vida és un do”.

Les tres monitores de [PACCS](#) (Preadolescents Comunitat Cristiana de Sarrià) van explicar els objectius i la dinàmica de treball amb adolescents i joves a la comunitat cristiana del convent dels caputxins de Sarrià. Una oferta que busca “que l'adolescent no es trobi sol”, va explicar **Marta Hosta**. La figura del jove és més propera que l'adult en aquesta etapa vital, va dir. A banda dels espais de pregària i les celebracions, no descuiden l'àmbit social: “Intentem promoure la part solidària de la persona”, va dir **Laia Carbonell**. La seva germana, **Nora Carbonell**, va explicar la familiaritat del lligam amb els frares: “De petites sempre estàvem en contacte amb la comunitat religiosa dels caputxins”. En el seu cas, va agrair l'oportunitat de poder fer un treball interior i de conèixer-se a si mateixa: “Soc una persona molt sensible i la fe dona resposta a certes coses que em passen per dins”.

El matrimoni de **Sílvia Ruzo** i **Héctor de Arriba** van apuntar la necessitat de tenir una comunitat de referència. Ell, en concret, va descriure-la com “un lloc on ser reconeguts i estimats”. També va assenyalar que els joves busquen joves: “És molt important compartir la fe amb el meu igual”, va dir. En aquesta mateixa línia, Sílvia Ruzo, va defensar l'acompanyament espiritual personal de joves i adolescents, també per part

dels laics. Tots dos han passat per la Delegació de Joventut de Barcelona i, tot i ser veïns d'Arenys, la mantenen com a espai de referència.

Com fer pastoral amb els *millennials*?

La jornada va començar amb el cant de Taizé 'Tu sei sorgente viva'. Amb aquesta pregarària resaven "vine, Esperit Sant". El caputxí **Josep Manuel Vallejo** va presentar la ponència d'obertura de **Bruno Bérchez**. Amb el títol 'Good new o fake new? És Jesús una bona notícia pels nadius digitals?', el delegat de Joventut del bisbat de Barcelona va parlar de com fer pastoral amb la generació dels *mil·lenials*.

Bérchez va descriure la vinculació permanent que busquen els joves amb els telèfons mòbils com "un desig de connexió". I el va relacionar amb la bona notícia de Jesús: "L'evangeli et diu que hi ha algú que sempre està connectat; això és la mística". I com a elements centrals de l'oferta de fe amb adolescents i joves, va descriure una pastoral creativa, emotiva, divertida, sanadora i que fa protagonista aquesta generació que necessita comunicar i sentir-se estimada.

15 anys de trobada fraterna

Enguany la trobada fraterna va arribar a la quinzena edició. Una convocatòria anual dels caputxins per aplegar les seves comunitats cristianes de la província. "Els temes que hem triat sempre són de present i de futur", explica Josep Manuel Vallejo en aquest vídeo. A l'exposició que han organitzat amb motiu dels 15 anys, a banda d'una col·lecció de testimonis personals de fe, s'hi llegeixen els temes d'anteriors convocatòries: des de l'Esperit Sant, passant per místics i sants que són referents, experiències noves d'evangelització o la comunió entre diferents grups d'Església. "Hem intentat que fossin elements de reflexió, per veure la riquesa que hi ha a les nostres comunitats i a l'Església", apunta Vallejo.

CATOLICISMO NO CRISTIANO

12 diciembre 2018 · por J. I. González Faus · en Teología (baixat de Cristianisme i Justícia)

La frase puede parecer dura, pero no es mía. Hacia 1933, Fernando de los Ríos (uno de los pioneros de la Institución Libre de Enseñanza) escribió: “¡Pobre catolicismo español que no ha llegado nunca a ser cristiano!”. Quítese la dosis de exageración que pueda tener. Pero hoy prefiero fijarme en la dosis de verdad que tiene.

Poco después, Romano Guardini publicó una de sus obras más famosas (*La esencia del cristianismo*). En ella venía a decir que la esencia del cristianismo es sencillamente Jesús como el Cristo. Y lo que ahora quisiera destacar es que hay algunas formas de catolicismo conservador donde Jesús está prácticamente ausente y parece sustituido por otros pseudocristos.

Confesar a Jesús como *el Ungido*, el empapado de Dios (eso significa *Cristo*) implica seguirle en su anuncio y en su trabajo por lo que él llamaba “reinado de Dios”. Ese reinado de Dios (consecuencia del anuncio jesusánico de que Dios es padre de todos) significa que el ser humano está por encima de todo lo sagrado (Mc 2,27-29), que los condenados de la tierra son los preferidos de Dios (Lc 6,20-26), que lo que se les hace a ellos se le hace a Dios (Mt 25, 31ss), que el seguidor de Jesús debe perdonar y amar a los enemigos (Mt 5, 43-48) y que hay una incompatibilidad radical entre Dios y el dinero (Mc 10, 17ss)...

El catolicismo no cristiano olvida (o desconoce) esos rasgos del anuncio jesusánico. Al olvidarlos no sigue en realidad a Jesús como Cristo de Dios y lo sustituye por otros “pseudocristos”, que apelarán quizás a la palabra Cristo, pero dándole un rostro distinto al de Jesús. Los ejemplos más frecuentes son.

1.- Una cristificación del obispo de Roma. En el siglo XIX se llegó a escribir que el papa es como “el Verbo encarnado que se prolonga” y se le atribuyeron expresiones que la tradición cristiana aplicaba a Jesucristo (“más alto que los cielos, santo y separado de los pecadores...”). El título de “Santo Padre” que aún usamos tranquilamente es un vestigio de eso. Y **hoy estos grupos acusan a Francisco de “desacralizar el papado”, ignorando que la herejía está en haber sacralizado ellos al papado.**

2.- Una piedad mariana que no parece dirigida a la sencilla muchacha de Nazaret, sino a una figura semidivina, o a una diosa griega coronada como reina y vestida con unas joyas que María nunca llevó. De manera vaga se la envuelve en un nimbo de pureza etérea que ha cuajado en la expresión “ave María purísima” que no molesta nada. Pero si les pidieran sustituirla por un “ave María pobrísima” se negarían a ello, **ignorando que de esa pobreza brota la pureza de María.**

3.- Una devoción a la eucaristía convertida en una especie de “Dios hecho cosa”, desligada de la cena de despedida de Jesús y de sus gestos de partir el pan (símbolo de la necesidad) y pasar la copa (símbolo de la alegría). Así cosificado, Dios puede ser adorado tranquilamente y podemos ir a comulgar casi al margen de toda la celebración eucarística, sólo para “recibir gracia”, pero sin que esa gracia nos lleve a nosotros a compartir la necesidad y a comunicar la alegría.

4.- Un último rasgo de ese catolicismo no cristiano puede ser una forma de **relación “contractual” con Dios que nos permite convertirlo en propiedad nuestra con sólo que cumplamos nuestra parte del contrato**. Exactamente la relación con Dios que Jesús criticó como “fariseísmo”: teniendo a Dios como propiedad privada nuestra, somos los mejores y podemos sentirnos superiores a los demás. Es lo de aquel viejo chiste (puesto en labios de una pobre viejita, pero que está en bastantes corazones no tan viejos): “El papa puede cambiar lo que quiera, que al final nos salvaremos los de siempre”.

Y “nos salvaremos” porque este tipo de catolicismo ha sustituido la confianza, que es lo más característico de la fe, por la seguridad que nos libera de la entrega confiada. Por eso suelo decir que **el mayor enemigo de la fe verdadera no es propiamente la incredulidad sino la tentación de la seguridad**.

Realmente, poco cristiano es ese panorama, aunque se presente como “muy católico”: su rasgo más distintivo no es la confianza en Jesús, sino el miedo a Jesús y a su anuncio de ese “reinado de Dios” que, por así decir, horizontaliza todas las verticalidades pseudoreligiosas y lo hace, no sustituyendo la vertical por la horizontal (cosa en la que nunca pensó Jesús), pero sí sustentando la horizontal en la vertical.

En este sentido, lo típico del cristianismo frente a otras cosmovisiones, religiosas o increyentes, es la síntesis, imposible quizá pero a la que hay que tender, entre la máxima afirmación de la Trascendencia y la más plena afirmación de la inmanencia: la entrega completa al más-allá y la plena dedicación al más-acá. Porque, por incomprensible que parezca, Dios es el infinitamente lejano, el increíblemente cercano y el profundamente íntimo.

Ojalá pues que, cuando Azaña dijo aquello de “España ha dejado de ser católica”, hubiera querido decir que España está empezando a poder ser cristiana...

J. I. González Faus. sj

Mare de Déu de l'Ajuda

Comença el mes de febrer amb dues festes: La Candelera i la Mare de Déu de L'Ajuda, repassarem una mica els goigs fent alguna reflexió que sempre ens pot ajudar.

Els goigs diuen:

*Puix que us plagué de l'Ajuda
prendre el nom tan dolç i clar,
Mare de Déu benvolguda
vulgueu tothom ajudar.*

Totes les persones d'aquest barri estimen Maria, sota l'advocació de l'Ajuda. Ella es la nostra Mare de Déu, la de casa. Ella ha estat per a nosaltres la Mare, la confident, la companya. M'agrada que tothom l'estimi i voldria que la veiessin com jo la veig per a venerar-la, la més maca, la que fa més goig. Per estimar-la, la més senzilla, la més humil com Ella mateixa diu "sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules". De la seva gran humilitat a la seva Assumpció Déu l'ha fet desfil·lar per la passarel·la de la glòria.

... segueixen els goigs dient

... sembla us féreu tan petita, per infondre més amor....

Allà on hi ha la Mare, sembla que hi hagi un imant; prou que ho sabem tots ja des de ben petits, qualsevol cosa que passa, a ella l'hi expliquem sigui bo o dolent, sempre hi anem a xuclar, com per instint la seva tendresa, la seva comprensió, la seva força. Necessitem ser dolçament amanyats perquè sovint som asprament sacsejats.

*... és un feix aquesta vida; tothom que viu el pateix,
amorosa i compadida alleugeriu-nos el feix...*

Vés a la Mare, a Maria i demana-li el setrill del seu amor, per amorosir una mica el dia a dia que vius. Segurament, el món no arribarà a ser mai una bassa d'oli, però hem de mirar que la taula de la nostra vida sigui ben amanida, per a tots aquells que s'acostin a fer-hi un mos.

Ella va saber encaixar l'angoixa incomprensible i la féu reposar confiada i silenciosa amb el disseny de Déu, que nosaltres no podem arribar.

*... ja hi teniu una capella,
ja hi teniu un altar sant...*

Els seus veïns volem que Maria es senti amb l'escalf d'una casa, on tots el veïns podem venir a visitar-la, es la casa de Maria, la casa de Tots.

Eulària Anglí, ofs

Desde mi rincón.

Actitud dialogante

Me gustaría traer, aquí, a mi rincón, esta actitud que tendría que tener todo franciscano seglar.

“El diálogo es el nuevo nombre de la caridad (VC 74)” y surge hoy por el pluralismo religioso, las exigencias por la paz y la promoción humana.

Esta actitud dialogante nos tiene que llevar al ecumenismo. Desgraciadamente, dentro del cristianismo hay una historia de divisiones. Desde los primeros siglos muchas personas han sufrido y han luchado por la unidad de los cristianos. Pero la manera que se buscaba la unidad no era la más correcta: a través de la absorción o el retorno de los separados al aprisco, del cual se separaron un día. El ecumenismo actual no intenta fusionar o absorber a los otros a la propia confesión, sino que busca la unidad de los cristianos basada en el reconocimiento de la realidad eclesial de los otros y en el caminar juntos dando y recibiendo.

En esta nueva línea de ecumenismo ha influido las ideas del Vaticano II, sobre todo el Decreto sobre el ecumenismo: Unitatis Redintegratio (os animo a leerlo).

Estamos llamados a ser testigos de una cultura positiva que conduzca al reconocimiento del otro.

Lo importante es vivir intensamente las palabras de San Pablo: “La cuestión no es ser hebreo o griego, esclavo o libre, hombre o mujer, (Gal 3,28-29), porque todos somos uno en Cristo y herederos de la promesa. Se halla en el corazón de cada uno de nosotros el anhelo de una verdadera fraternidad en todos los ámbitos: en la Orden, en la Familia Franciscana, en la Iglesia...

Es un anhelo cuyas huellas visibles es nuestra disposición para acoger, el esfuerzo para dialogar y el deseo de justicia, paz y respeto.

Francisco Javier Conejo, ofs

AVANÇAMENT D'AGENDA PROVINCIAL DE L'OFS

Febrer

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFS, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

23 dissabte, a les 10h "La veritable alegria" per Fra Jacint Duran, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Març

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs Franciscanes Missioneres de la Immaculada i Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor, a Plaça Universitat, 2. **23 dissabte**, recés de quaresma, per Fra Josep Me Segarra, a Balaguer.

Abril

9 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Franciscanes Missioneres de Maria, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

27 dissabte, "Santa Clara, una lectura espiritual del "atraieu-me". Ponent Germana Gadi Bosch Pons, osc., a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Maig

14 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor i de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 diumenge, Assemblea OFS Catalunya, "Francesc d'Assís (rabiosament mil·lennial)" per Adelaide Baracco i Josep Otón, a Arenys de Mar.

Juny

11 dimarts, a les 19,30h. Eucaristia (OFMconv) , a Plaça Universitat, 2. Barcelona

16 diumenge, Romiatge a Montserrat

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dissabte 2 de febrer, Mare de Déu de l'Ajuda

Dilluns 4 de febrer, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel 1 bis entlo.2ª de Barcelona.

Diumenge 10 de febrer, 2on, diumenge.

Dimarts 12 de febrer 2019, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFS, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

Divendres 15 de febrer, a les 20h. "Les Benaurances" a càrrec de Adolfo Chéncoles, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 17 de febrer

Fraternitat d'Arenys de Mar,. 9h. pregària davant el Santíssim, a continuació Assembla, Tema: *La véritable* alegria, 11,00 Eucaristia. Convent d'Arenys, carrer Santa Maria 7.

Dilluns 18 de febrer, Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel 1 bis entl.2ª de Barcelona.

Dijous 21 de febrer, a les 20h. "Tarkovsky" a càrrec de Gemma Cervera, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Dissabte 23 de febrer, a les 10h. "La véritable alegria" per Fra Jacint Duran, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 24 de febrer, 4rt.diumenge.

Dilluns 25 de febrer, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel 1 bis entlo.2ª de Barcelona.

Diumenge 3 de març, 1er. diumenge.

Dilluns 4 de febrer, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel 1 bis entlo.2ª de Barcelona.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.